

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: J. K.,
bytem X
zastoupeného Mgr. Jaromírem Noskem,
advokátem, se sídlem Furchova 373, 588 56 Telč

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina,
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 6. 2020, č. j. KUJI 60246/2020, sp. zn. OOSČ 308/2019
OOSC/99,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 5. 2020, sp. zn. SZ-MMJ/OD/14821/2019/36 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků, které spáchal dne 14. 4. 2019 v 11:00 hod. na ulici Romana Havelky v Jihlavě při řízení osobního motorového vozidla VW, registrační značky X, a to:
- přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), tj. porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti tím, že řídil výše uvedené motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Při kontrole mu byla při dechové zkoušce analyzátozem Dräger naměřena hodnota 0,25 ‰ alkoholu v dechu. Po odečtení odchylky 0,24 ‰, která zohledňuje faktory ovlivňující výsledek měření a jeho přepočet, mu byla prokázána minimální hodnota 0,01 ‰ alkoholu v dechu.
 - přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona – porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti tím, že řídil výše uvedené motorové vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (zákonem č. 56/2001 Sb., vyhláškou č. 341/2014 Sb.) neboť platnost technické prohlídky byla do 15. 3. 2019.
3. Za spáchání přestupků byl žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. c) a odst. 6 písm. b) silničního zákona s odkazem na ustanovení § 35 písm. b), c), § 41 odst. 1 a 3, § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 3 000 Kč a dále správní trest zákazu činnosti na 6 měsíců, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky s odkazem na ustanovení § 6 odst. 1 vyhláškou č. 520/2005 uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce v první řadě namítal, že spisový materiál obsahuje řadu nesrovnalostí, na které poukazoval po celou dobu správního řízení. Zejména žalobce poukazoval na průběh silniční kontroly dne 14. 4. 2019 a rozpory ve výpovědích svědků – policistů. Správní orgán I. stupně nedbal na návrhy žalobce, žalovaný poté zcela přešel žalobcem konkretizované vady a rozpory mezi výpověďmi nijak nehodnotil.
5. Žalobce nebyl během silniční kontroly poučen o možnosti odběru krve a policisté ho nijak nekontrolovali při konzumaci bonbonu. Policií byl žalobce ujistěn o tom, že nepříjde o řidičský průkaz s ohledem na nepatrné množství alkoholu v krvi. Žalobcem tvrzenou konzumaci bonbonu označil žalovaný za účelovou, když nemohl jinak vysvětlit problematický postup a technické závady měřicího přístroje. K prokázání svých argumentů navrhoval žalobce i znalecké zkoumání zdravotního stavu a dalších skutečností, žalovaný však toto vyhodnotil jako nekonkretizované. Argumentaci žalobce o zdravotních problémech odmítl žalovaný s odůvodněním, že tak žalobce učinil

na konci řízení. Žalobcem namítané rozpory ohledně množství konzumovaného alkoholu ve dvou úředních záznamech žalovaný přešel s tím, že policisté zapsali pouze to, co jim žalobce sdělil. Rovněž žalobce namítal rozpory v časových údajích v úředních záznamech, které žalovaný nevzal v potaz. Nebyla dostatečná ani argumentace žalovaného ohledně priority přestupku řidiče oproti přestupku provozovatele.

6. Před vydáním rozhodnutí tedy podle žalobce nebyl zjištěn řádně stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Přes uvedené rozpory žalovaný uzavřel, že považuje spáchání přestupků za spolehlivě prokázané. Žalovaný vyšel z úředního záznamu a protokolu o měření, a to přes všechny nedostatky, přičemž výpovědi policistů, kteří si nic nepamatovali, nelze považovat za udržitelné důkazy. Úřední záznam přitom nemůže být jediným důkazem, neboť sám o sobě jako dostatečný důkazní prostředek neobstojí. Skutek, který je žalobci kladen za vinu, nespáchal a ani spáchat nemohl. Žalobce tak byl uznán vinným na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Rozhodnutí je proto nezákonné na základě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro porušení zásady legality, materiální pravdy a zákazu zneužití správního uvážení, neboť žalovaný nedbal zásady *in dubio pro reo*.
7. Proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní námitky jsou shodné jako námitky, které žalobce uváděl již v průběhu správního řízení i v odvolání. Podle žalovaného se oba správní orgány námitkami žalobce dostatečně zabývaly a po řádném posouzení veškerého důkazního materiálu je oprávněně shledaly nedůvodnými.
9. Vzhledem k tomu, že je přesvědčen o věcné správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

10. Krajský soud nařídil ústní jednání ve věci na den 14. 9. 2023.
11. Žalobce uvedl, že jádrem jeho argumentace je postup a stanovisko správního orgánu I. stupně i žalovaného, který zasáhl spravedlivý proces z důvodu řetězení řady vad. Jedná se v zásadě o vady procesní – nedostatečné nepoučení žalobce, nesdělení informací, a vady skutkové – nesprávné měření, nedostatky v měřicím přístroji, nesoulad výpovědí policistů. Žalovaný vyšel z nedostatečného skutkového stavu tak, aby prokázal zavinění žalobce, nikoliv tak, že by v pochybnostech vycházel z presumpce neviny. Jediný důkaz je nedostatečný úřední záznam, všechny ostatní důkazy jsou rozporuplné.
12. Žalovaný se z jednání omluvil.
13. Soud provedl dokazování čtením listiny – návodu k alkohol testeru 7510 Dräger Alcotest, z něhož vyplynuly požadavky na testovanou osobu, symboly označující vybité baterie v přístroji a náprava poruchy – výměna baterií.

14. V rámci účastnické výpovědi žalobce poukázal na to, že při policejní kontrole mu policista sdělil, že přestupek je na spodní hranici a dostane pouze pokutu. Nezmínil se však o tom, že se bude přestupek postupovat na správní orgán. Žalobce nebyl poučen o možnosti krevní zkoušky, policisté nereagovali na sdělení žalobce, že bere léky. Vzhledem k tomu, že byl žalobce vystresovaný a domníval se, že mu hrozí jen pokuta, nevěděl, co policistům podepsal. Policisté žalobce nehlídali, jeden z policistů chodil za autem a dva policisté byli u kufru auta. Žalobce rovněž rozporoval sdělení policisty, který tvrdil, že měl celou dobu stát u žalobce.
15. Zástupce žalobce shrnul, že měření bylo postiženo tím, že přístroj nefungoval, policisté v něm vyměňovali baterie, žalobce nebyl poučen o možnosti odběru krve, resp. byl poučen až později. Žádný z policistů si nic nepamatuje, v jejich výpovědích byly rozpory, což je pochopitelné, avšak jejich výpovědi nemohou být použity v neprospěch žalobce. Žalobce bezděky v průběhu měření používal bonbon, aniž by chtěl měření úmyslně narušit. Rozporné byly i úřední záznamy, které jsou součástí spisu. V rámci správního řízení žalobce navrhoval vypracování znaleckého posudku z důvodu, že žalobce bere léky na srdce, avšak správní orgán I. stupně to nepřezkoumatelně odmítl. Žalovaný se současně nedostatečně vypořádal s druhým řešeným přestupkem týkajícím se neplatné technické prohlídky.
16. V rámci závěrečného návrhu zástupce žalobce uvedl, že ze správního spisu vyplývají velmi závažné nedostatky dokazování, které vedly k tomu, že žalobce byl shledán vinným za přestupky, které nespáchal. Policisté nekonali řádně, měření neproběhlo objektivně a není přezkoumatelným důkazem. Proto žalobce trvá na tom, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
20. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

21. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“
22. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků

vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

23. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné

pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005,

č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

24. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek

důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

25. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo
k závěru napadeného rozhodnutí.
26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval
za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
27. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
28. Žalobce dále namítal, že správní orgány vycházely ze spisového materiálu, který obsahoval řadu zásadních nesrovnalostí a rozporů, avšak i přesto uznal žalobce vinným z označených přestupků. Nesrovnalosti se týkaly průběhu silniční kontroly, jejíž průběh si zasahující policisté nepamatovali a v jejich výpovědích byly zásadní rozpory. Správní orgány nezohlednily ani skutečnost, že žalobce v době mezi měřeními zkonsumoval bonbon a že měřicí zařízení mělo poruchu.
29. Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.*
30. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*
31. Krajský soud dále připomíná, že zákonná úprava v České republice vychází z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v organismu řidiče, tzn. i zjištěná velmi nízká hladina alkoholu v krvi řidiče vede k závěru, že řidič naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. písm. b) silničního zákona. Tento závěr považuje krajský soud za správný, neboť byl opakovaně judikaturou Nejvyššího správního soudu potvrzen. Lze odkázat na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As

- 59/2010 – 78, dle kterého: „(...) v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích [poznámka: aktuálně podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona]. Tento názor byl dále potvrzen např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 77/2011 – 76, ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 As 141/2014 – 24, či ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 – 32.
32. Pokud se týká prokázání ovlivnění žalobce alkoholem, resp. prokázání přítomnosti alkoholu v těle žalobce, uvádí k tomuto soud následující.
33. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o opatřeních“).
34. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o opatřeních je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu.
35. Zákon o opatřeních přitom předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření (podle ustanovení § 2 písm. o) tohoto zákona např. dechová zkouška) a odborné lékařské vyšetření (podle ustanovení § 2 písm. p), q) tohoto zákona např. odběr vzorku žilní krve). Odborné lékařské vyšetření vzorku krve se provádí v případě, kdy je odmítnuto provedení dechové zkoušky (viz ustanovení § 16 odst. 2 zákona o opatřeních). Je-li přitom dechová zkouška provedena analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede, resp. provedeno být nemusí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 – 32). K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 – 21 v němž uvedl: „(...) přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.“ Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření

přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,20 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011 – 79).

36. Důkazem v podobě orientační dechové zkoušky se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v právní větě svého usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017 – 44, č. 3731/2018 Sb. NSS, výstižně shrnul, že „[v]ýsledek orientační dechové zkoušky je jedním z důkazů, které provádí správní orgán v řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) nebo c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a které je povinen hodnotit podle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zásadou oficiality a zásadou materiální pravdy. Je-li výsledek orientační dechové zkoušky spolehlivý a jednoznačný, může být na něm založen závěr o vině.“ Měření alkoholu v dechu žalobce bylo provedeno analyzátozem alkoholu v dechu typu Dräger Alcotest 7510, který je dle založeného ověřovacího listu způsobilým měřicím zařízením.
37. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení dále uvedl, že „[v]ýsledek orientační dechové zkoušky lze považovat za spolehlivý a jednoznačný, jestliže policisté postupovali v souladu se standardními postupy aplikovanými správní praxí, jak je vyjádřena např. v metodice Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, která dále odkazuje na pracovní postup č. 114-MP-C008-08, zpracovaný Českým metrologickým institutem pod názvem Metodika měření alkoholu v dechu. Z těchto metodických pomůcek vyplývá mj. požadavek na to, aby měření bylo minimálně jednou zopakováno po uplynutí pěti minut od prvního měření a dále aby výsledky obou měření nevykazovaly rozdíl naměřených hodnot větší než 10 %. Indikuje-li tedy výsledek obou měření souborně přítomnost alkoholu v krvi v nadprahovém objemu, lze z takto získané hodnoty následně vycházet ve správním řízení. Je zřejmé, že vzhledem k metabolickému procesu postupného vstřebávání nebo naopak odbourávání alkoholu může dojít k tomu, že mezi dvěma měřeními provedenými v určitém časovém odstupu může dojít k určitému vzestupu nebo naopak poklesu podílu alkoholu v krvi řidiče. Pokud však opakované měření bude provedeno v souladu s metodikou v rozmezí pěti minut, nemělo by se jednat o podstatné změny, které by bylo třeba zohledňovat způsobem uvedeným v rozsudku č. j. 10 As 137/2016 – 37.“ Z tohoto důvodu má krajský soud za to, že zjištěná hodnota alkoholu v krvi žalobce byla pro účely rozhodování správních orgánů dostatečným podkladem.
38. Při kontrole žalobce dne 14. 4. 2019 v 11:04 hod. byla provedena dechová zkouška přístrojem zn. Dräger Alcotest 7510 s pozitivním výsledkem 0,28 ‰ alkoholu v krvi. V čase 11:09 hod. byla dechová zkouška zopakována s pozitivním výsledkem 0,25 ‰ alkoholu v krvi. Vzhledem k tomu, že výsledky měření vykazovaly rozdíl naměřených hodnot větší než 10 %, byla dechová zkouška zopakována v čase 11:14 hod. s pozitivním výsledkem 0,25 ‰ alkoholu v krvi. Součástí spisového materiálu je též kalibrační protokol o zkoušce předmětného analyzátoru č. SV/770/11, z něhož je zřejmé, že kontrola přístroje byla provedena dne 20. 1. 2019 a příští zkouška měla být provedena dne 21. 8. 2020. Rovněž je součástí spisového materiálu ověřovací list analyzátoru č. 7051-

OL-D0289-19, platnost ověření měla končit dnem 25. 2. 2020. Je přitom zřejmé, že měření alkoholu v dechu žalobce bylo provedeno v souladu s metodikou měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08, podle které „*je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %.*“ Významem metodiky měření se již zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012 – 24, v němž uvedl: „*Metodiku sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.*“

39. S ohledem na výše uvedené krajský soud konstatuje, že měření alkoholu v organismu žalobce pomocí dechového analyzátoru Dräger, v.č. ARDL-0295, proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup zjišťování alkoholu v krvi řidičů klade konstantní judikatura. U žalobce proběhly tři dechové zkoušky pomocí ověřeného a řádně kalibrovaného analyzátoru. První zkouška potvrdila přítomnost alkoholu v krvi žalobce 0,28 ‰, druhá zkouška 0,25 ‰, rozdíl mezi výsledky obou měření tedy přesáhl 10 %. Proto byla provedena třetí zkouška, která potvrdila přítomnost alkoholu v krvi žalobce 0,25 ‰, rozdíl mezi výsledky druhého a třetího měření nepřesáhl 10 %. Od hodnoty výsledku druhé dechové zkoušky, tj. odborného měření v hodnotě 0,25 ‰, pak správní orgán I. stupně zcela správně a ve prospěch žalobce odečetl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí hodnotu 0,24 ‰, což zahrnuje fyziologickou hladinu alkoholu v krvi i možnou odchylku měření přístroje, jak uvedeno výše, a výsledná prokazatelná hodnota alkoholu v krvi žalobce tak dosáhla výše 0,01 ‰. I po odečtení stanovené odchylky byl alkohol v krvi žalobce přítomen a žalobce je tak plně odpovědný za předmětný přestupek i vzhledem k výše uvedené tzv. nulové toleranci k hladině alkoholu v organismu řidiče. Nic nesvědčí o tom, že by výsledek měření nebylo možno považovat za věrohodný (viz dále). Naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona tak bylo v případě žalobce nade všechnu pochybnost a náležitým způsobem prokázáno již prostřednictvím orientační dechové zkoušky, neboť dechové zkoušky proběhly bez problémů a byly úspěšně dokončeny, tudíž byla přítomnost alkoholu v krvi žalobce prokázána.
40. Žalobce dále namítal rozpor ve výpovědích zasahujících policistů.
41. Otázkou, jež měla být na úvod objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (zasahujících policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení zasahujících policistů podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, že s ohledem na rozpor ve výpovědích policistů nelze uzavřít, že se popisovaného protiprávního jednání dopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, poté: „(...) existence rozporu mezi

jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal

a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpověď zasahujících policistů, jež přestupek zjistili.

42. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem

I. stupně v tom, že výpověď policistů i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011 – 54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezájatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

43. V nyní řešené věci byla výpověď zasahujících policistů konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s úředními záznamy ze dne 14. 4. 2019 a oznámením přestupku ze dne 10. 5. 2019. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by zasahující policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

44. V daném případě správní orgány vycházely z výpovědí zasahujících policistů, jež přestupek zjistili a rovněž vedli kontrolu vozidla žalobce. Tyto výpovědi poté neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem, oznámením přestupku a výsledky měření alkoholu z dechu žalobce.

45. Krajský soud v obsahu správního spisu ověřil, že nstržm. J. Č. dne 13. 11. 2019 vypověděl, že přístrojem Dräger byla provedena dechová zkouška standardním způsobem, žalobce souhlasil s naměřenými hodnotami a podepsal výtisky z přístroje. O odběr krve žalobce nepožádal. Vozidlo žalobce bylo standardně zastaveno k silniční kontrole za užití modrého světla a nápisu STOP POLICIE. Svědek lustroval vozidlo,

kolega B. prováděl dechovou zkoušku a současně tento kolega řešil s žalobcem i další postup. Na další detaily ze silniční kontroly si svědek nestržm. Č. nevzpomínal, tj. zda přístroj Dräger signalizoval vybití baterií, co žalobce říkal v průběhu kontroly apod.

46. Z výpovědi pprap. J. K. téhož dne vyplynulo, že přístroj Dräger byl používán v souladu s pracovním postupem, žalobce souhlasil s naměřenými hodnotami a nepožadoval odběr krve. Z průběhu kontroly si pamatoval, že dechovou zkoušku prováděl kolega B. Standardní postup je takový, že se provede první měření, a pokud vyjde zkouška pozitivní, provede se do 5 minut další zkouška, kdy musí být rozdíl do 10 %, jinak se provede třetí zkouška za stejných podmínek. V případě žalobce si svědek K. nepamatoval, zda poučení žalobce proběhlo před první dechovou zkouškou nebo až po ní. Svědek K. v průběhu kontroly pravděpodobně prováděl výtisky a konal hláskou službu. Dále komunikoval s žalobcem, kterému sdělil, že naměřená hodnota dechové zkoušky je na spodní hranici přestupkové hodnoty a věc bude předána na odbor dopravy. Sdělil rovněž žalobci, že řidičský průkaz mu nebude odebrán, přičemž policie obecně nezadržuje řidičský průkaz v případě do 0,30 ‰ alkoholu. Žalobce nežádal o odběr krve, ze strany policie nebyl důvod k výzvě k odběru biologického materiálu. Svědek byl detailně poučen o používání přístroje Dräger. Žalobce při kontrole pouze sdělil, že předchozí večer požil alkohol, svědek si nevzpomínal na to, že by žalobce uváděl užití nějakých léků. Množství zkonsumovaného alkoholu a čas konzumace vždy zapisují do protokolu na místě kontroly. Na problém s vybitými bateriemi si svědek pamatoval, problém s bateriemi byl ale pouze v tiskárně, přístroj Dräger vybitý nebyl. Svědek si nepamatoval, zda žalobce v průběhu kontroly něco konzumoval, po celou dobu však měl alespoň jeden ze zasahujících policistů vizuální kontakt s žalobcem.
47. Dne 13. 11. 2019 byl vyslechnut i svědek J. K., který se den před silniční kontrolou setkal s žalobcem. Na setkání, které trvalo cca 3 hodiny, konzumovali asi dvě třetinková piva a asi dva panáky slivovice. Žalobce toho asi nevypil více než svědek. Konzumaci ukončili před půl desátou večer. Po setkání se svědkem měl jít žalobce spát, žádný alkohol už nekonzumoval. Žalobce po kontrole svědkovi sdělil, že mu policie naměřila 0,25 ‰ a že se policistům v měřicím vybily baterie.
48. Svědek H. B. během výslechu dne 13. 5. 2020 sdělil, že přístroj Dräger byl používán v souladu s pracovním postupem. Poučení žalobce probíhalo standardním způsobem. Svědek si dále na detaily kontroly nepamatoval, neboť proběhla již před více než rokem, a odvolal se na úřední záznam. Rozpor mezi různými hodnotami zkonsumovaného alkoholu vysvětlil svědek tak, že žalobce každému z policistů uvedl jiné hodnoty.
49. Krajský soud k tomuto konstatuje, že navzdory přesvědčení žalobce v těchto výpovědích neshledal žádné zásadní odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je zřejmé, že si byli jisti tím, že proběhlo standardní poučení žalobce a rovněž že měření alkoholu v jeho dechu proběhlo standardním způsobem.
50. Lze rovněž konstatovat, že svědecké výpovědi svědků nstržm. J. Č. a pprap. J. K. se v hlavních rysech plně shodovaly. Výpověď svědka H. B. se pak shodovala v tom, že v průběhu silniční kontroly nedošlo k ničemu neobvyklému. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné odchylky pochopit, neboť nelze mít za to, že policisté mají kapacitu pamatovat si všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze

na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Nicméně žádné významné odchylky nebyly v případě výpovědi zasahujících policistů ze strany krajského soudu shledány.

51. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že v průběhu kontroly konzumoval bonbon, že nebyl ze strany policistů řádně poučen, že neuvedl konzumaci léků před dechovou zkouškou a že byl vybitý přístroj Dräger a nikoliv jen tiskárna k přístroji. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 – 25). Stejně tak není zcela nestranný ani svědek J. K., který je známým žalobce, přičemž tento svědek nebyl přítomen při silniční kontrole a reprodukoval při své výpovědi pouze to, co mu o průběhu silniční kontroly sdělil žalobce. Žalobce přitom nenabídl soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpovědi zasahujících policistů a tím i změnily náhled soudu na průběh spáchání přestupku žalobcem tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Žalobcovu verzi skutkového děje, tedy že v průběhu silniční kontroly mezi jednotlivými měřeními konzumoval bonbon, ani jeden ze tří zasahujících policistů s ním neudržel vizuální kontakt, žalobce nebyl řádně poučen o průběhu a následcích dechové zkoušky a v měřicím přístroji byly vybité baterie, považuje krajský soud shodně s žalovaným za nezpůsobitou vyvrátit výpovědi policistů.
52. Žalobcem tvrzené rozpory ve výpovědích policistů tedy považuje soud za neopodstatněné. V základních rysech se totiž zejména výpovědi policistů nstržm. J. Č. a pprap. J. K. shodovaly. Výpověď policisty H. B. byla stručná s ohledem na čas uplynulý od silniční kontroly. Nelze však tvrdit, že by pouze na základě toho, že si tento svědek nepamatoval přesný průběh policejní kontroly, bylo možné shledat natolik zásadní rozpory ve výpovědích zasahujících policistů, které by vedly k závěru, že se žalobce protiprávního jednání nedopustil.
53. Za stěžejní důkaz přitom krajský soud považuje shodně s žalovaným výsledky měření alkoholu z dechu žalobce, přičemž z provedených svědeckých výpovědí lze uzavřít, že měření proběhlo zcela standardně, čemuž odpovídají i výtisky z přístroje Dräger. Žalobce nesprávnost výsledků z měřicího přístroje Dräger v průběhu kontroly ani v průběhu výsledku nenamítal, naopak výtisky z měření podepsal, stejně jako úřední záznamy pořízené z průběhu silniční kontroly a podání vysvětlení. Z úředního záznamu o kontrole řidiče rovněž vyplývá, že žalobce výslovně nepožadoval provedení krevní zkoušky a vyplývá z něj i množství a druh požívaného alkoholu, i čas konzumace.
54. Rozpory v žalobcem uvedeném množství zkonzumovaného alkoholu soud považuje za nepodstatné s ohledem na to, že přítomnost alkoholu v krvi žalobce byla prokázána prostřednictvím dechové zkoušky, která nebyla relevantním způsobem zpochybněna. Není podstatné množství zkonzumovaného alkoholu, ale pouze to, že žalobci byla prokazatelně naměřena hladina alkoholu v krvi 0,01 ‰ i po odečtení tolerančních

odchylek. Soud dále musí poukázat na to, že případnou konzumaci bonbonu či léků pokrývá právě odečet toleranční odchylky ve výši 0,20 g/kg jakožto fyziologickou hladinu alkoholu v krvi, která může být způsobena jinými vlivy, než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst ve prospěch řidiče, což správní orgány učinily, i přesto však žalobci byla zjištěna hladina alkoholu v krvi ve výši 0,01 ‰. Současně z žalobcem předloženého návodu k přístroji Dräger vyplynulo, že přístroj umí rozeznat případný zbytkový alkohol v ústech, který by zřejmě způsobil i žalobcem tvrzený konzumovaný bonbon, a v tomto případě by měl přístroj měření sám ukončit a zobrazit příslušné hlášení na displeji. K ničemu takovému však v průběhu měření nedošlo, neboť to nevyplývá z úředních záznamů, z výpovědí policistů ani z tvrzení samotného žalobce.

55. Současně soud uvádí, že v projednávané věci nebylo rozhodnuto pouze na základě úředních záznamů, jak namítal žalobce, ale právě na základě úředního záznamu v souvislosti s výsledky měření alkoholu z dechu žalobce přístrojem Dräger a v souvislosti s výpověďmi svědků, které soud shodně se správními orgány považuje za věrohodné a dostatečně konzistentní a potvrzující průběh skutkového děje tak, jak jej předeštlé správní orgány.

56. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento

dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

57. Pokud jde o věrohodnost výpovědí podaných zasahujícími policisty před správním orgánem I. stupně, nezbývá krajskému soudu než konstatovat, že je to právě žalobní obrana žalobce (resp. i obrana v rámci řízení před správními orgány), která se jeví jako nevěrohodná (zejména s ohledem na to, že námitky týkající se konzumace bonbonu, užitých léků či vybitých baterií v měřicím přístroji žalobce uváděl až postupně v průběhu správního řízení). Žalobcovu argumentaci však krajský soud neshledal relevantní taktéž proto, že výsledky provedeného dokazování potvrdily závěry správních orgánů.

58. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v tom, že žalobce řídil motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. V průběhu řízení nevystaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní, nebo že by měli osobní zájem na věci. Rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi zasahujících policistů, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený

přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z výpovědí zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu, oznámení přestupku a výsledků měření alkoholu z dechu), se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, která byla krajně nepravděpodobná a účelová. V případě žalobce tedy nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Žalobce ve správním řízení navrhl odlišnou verzi skutkového děje, jež však nevyvrací tvrzení uváděná svědky ani do posouzení předmětné věci nevnaší relevantní pochybnosti. Správní orgány proto neměly sebemenší pochybnost o správnosti tvrzení zasahujících policistů (jež bylo po celou dobu konzistentní). Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

59. Na uvedené závěry nemůže mít vliv ani tvrzení žalobce, že mu měli zasahující policisté sdělit, že mu nebude odebrán řidičský průkaz a protiprávní jednání bude řešeno pouze pokutou. Zasahující policisté nejsou správním orgánem, který by měl oprávnění rozhodovat, a jejich případně vyslovený názor nemůže mít vliv na následné rozhodování správních orgánů oprávněných rozhodovat v přestupkové věci.
60. Co se týče přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, žalobce namítal pouze to, že přestupek byl řešen jako přestupek řidiče, a nikoliv jako přestupek provozovatele vozidla. Žalovaný přitom odkázal na to, že řidič vozidla byl od počátku znám, a proto bylo jeho protiprávní jednání řešeno jako přestupek řidiče, což však žalobce považoval za nedostatečné. K tomu krajský soud uvádí, že tento závěr správních orgánů považuje za správný. V nyní posuzovaném případě šlo o přestupek spočívající v porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, podle kterého je *řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem*, když vozidlo mělo platnou technickou prohlídku pouze do 15. 3. 2019. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje v situaci, kdy není znám řidič vozidla a pouze v případě, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání (ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona). V nyní posuzovaném případě však nešlo o takové porušení pravidel a jak uvedly i správní orgány, současně byl řidič vozidla od počátku znám. Nebyl tedy žádný důvod přistupovat k postihu provozovatele vozidla.

VI. Závěr a náklady řízení

61. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

62. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
63. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
64. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. září 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce